

מסורת הש"ס

[illegible]

מוסף דש"י

[illegible]

עשרה יוחסין פרק רביעי קידושין

כל שאפה נושא בסוף. לכן קאמער ונקמן מפרש: מזרי שני אייבא
 זיינענדיג. למח קמח כל מזרי סתם האסור בקהל קאמער ואפילו שני
 זיינענדיג. למח קמח לאו מזרי קרי ליה דישאל מענייה הוה: מכסן גדול
 באלמנה. שמיני שמחלה צדיקו כדלפין לה לקמן (דף ע"ה.) מלך

(חלל) שני חילונין במשמע מדלג כתיב
 חלל יתל אחד לה ואחד לזרעו ופוסל
 אחת עישה בביאח: **אף כל כו.**
 ומזרי שני ביאחו עציבה הוי:
 וזר עמוני ומואבי **איבס ציניו.**
 ולרבי יוסי פוסל דהא יש מזרעו
 שהוא פסול שהזכרים אסורים ואסור
 עולם ולרנן שמעון הואיל ובתו
 כשרה דמזוי ולא עמונית אלמנה
 כתיב: **מה כן גדול באלמנה**
שורעו ממנה פסול. חלל: **אלמנה**
עיסה. כהנובות (דף יד.) מפרש
 חלל שהיה מעורבת
 בפסוקים צלה היה ספק היא
 נמחו דהיא לה ספק ספיקא:
למזוטי אלמנה עיסה. דהואיל דאי
 אחיה נשא בתו שמה חלל היה ותנן
 (ולקמן ע.) בת חלל וזר פסולה מן:
 ההנהגה עלשום אי צלה נשא אחיה
ספק ספיקא. (א) צלה היה ספק והיא
 צלה נמחו להיסל: **הלל שונה.**
 שמה אחת בצריימה עשרה יוחסין
 כו' וכל האסורין שבה מותרין לזר
 וזה: **הארוס עיברה.** ואין דיע
 נא מארוס שם מאיש אחר: **הולד**
שסוקי. שמה מארוס וכשר שמה
 מאחר ופסול: **ורב אמר הולד**
מאחר. דאי לאמרין מרובה דעלמה
 והלל פסולין אלא אלמנה לרר
 ספק כודאי משוי ליה כהנא קמא
 לאמר ספיקן כודאן מותר: **דאי**
אמר ספיקא כהא. גבי שמוק דמתינתין
 הבא חזי הפניה: **דכסור קאמר רב.**
 הבלס כרבי גיטור דבשרות במזמרת
 ממשוס דרובא הוי כשרים אלא והא
 לאסור בבת ישראל משוס דשמוק
 הוא: **מודי כהונה.** אם היה הארוס
 כהן: **מי ידעין אבוס מנו.** דניפוק
 נכסי משאר רובא ויזיש על הארוס וימכר
 לאחיה: **דפיס.** נכסי הארוס משמת
 ואחר אבי היה ואשעיין שמואל
 דמפקין להו מיניה: הכי גרסינן
עמיא וכן רב לאתר אומר כו.
עשאוהו כגר לאחר עשרה דורות.
 לפי שגמייטו בישראל ונראין בישראל
 ואסור בפסולות לקבל שמה יאמרו
 בישראל נשא פסולה: **הסם.** גבי
 גר ומתא **גר יען.** והוא
 אינו מכירו לפנים (דכדור שהוא
 ישראל הבא מישראלית: **והממורס**
דחפס. כלומר ידועה ויכרת
 ממזרות: **אמרי ישראל נכיס ממורס.**
 והוא אומר ישראל נשא ממזרת:
אידי ואידי כדדי הוא. יואי גרים
 ישינס הם הממוקין את זה
 פנשרות ממוקין גם את זו כשרות:

כל שאתה נושא בכו אתה נושא אלמנתו
וכל שאי אתה נושא בכו אי אתה נושא
אלמנתו ⁶⁶מאי איכא בין תנא קמא ובין ר'
יוסי א"י ויחנן מצרי שני איכא בנייהו ושניהם
לא למדוה אלא מכהן גדול באלמנה דתנא
קמא סבר כי כהן גדול באלמנה מה כהן
גדול באלמנה שביאתו בעבירה ופוסל לה
אף כל שביאתו בעבירה פוסל לה ורבי יוסי
סבר כי כ"ג באלמנה מה כ"ג באלמנה
שזרעו פסול ופוסל אף כל שזרעו פסול פוסל
לאפוקי מצרי שני שאין זרעו פסול דאמר
קרא 'בנים אשר יולדו להם דור שלישי יבא
להם בקהל ה' רשב"ג אומר כל שאתה
נושא בכו אתה נושא אלמנתו וכל שאי אתה
נושא את בכו אי אתה נושא אלמנתו מאי
איכא בין ר' יוסי לרשב"ג אמר עולא גר
עמוני ומואבי איכא בנייהו ושניהם לא
למדוה אלא מכהן גדול באלמנה דר' יוסי
סבר כי כ"ג באלמנה מה כהן גדול באלמנה
שזרעו פסול ופוסל אף כל שזרעו פסול פוסל
ורשב"ג ככהן גדול באלמנה מה כ"ג באלמנה
שכל זרעו פסול אף כל שכל זרעו פסול
אפילו נקבות לאפוקי גר עמוני ומואבי
דנקבות הוו כשרות לבא בקהל ⁶⁷דאמר ר'
עמוני ולא עמונית מואבי ולא מואבית אמר
רב חסדא הכל מודים במזמא עיסא
שפסולה לכהונה מאן מיקל בהני תנאי רבן

ורשניהם לא יסדורו אלא מכ"ב באבשנה. וז"ל מאי קאמר
למדות מכ"ב? והא עיקר דרשה נפקא ון צ"י אלמנה
לכה"ג (וינחת דף סח.) מ"י מהיה לז"י (ור"י) דכיון שזנבלה לפסול לה
פסלה וז"ל דה"ק דלא מיקשי להו מהכ"ג כאלמנה דמזני' מליך מניה
למר דבא"י ליה ולמר דבא"י ליה
דמפרש גמרא בשמין וכן אר"ן
לומר דב"ש מסת דק (דף ג.) ג"י
עניהם לא למדות אלא מסתו:

ובכולן מותרין **כא** זה בזה. וזהו
מאי וכולן ופי' בקטנות
כל האסורין מותרין לנא זה בזה קשה
לריי' דמיי' כל האסורין קטני ונראה
לריי' לפרש דכל אחד ואחד מותר
במינו והיינו לנא כריי' אלעזר
דמתניתין ללדריי' ספיקן בספיקן
אסור עוד הי' לומר ומותרין לנא זה
בזה סבור דמתני' ונראה דהלכה
כריי' אלעזר דהא רב פסיק כוותיה
והלכה כרב באסורי לגבי שמואל
ועוד דרבא נמי סבר דהלכה כריי'
אלעזר כפרק החולין (יבמות דף טז.)
גבי פסק קנן 'ט' לראשון וכן ה'
למחרין והלכה כרבא: **בדתי' א**
שא בדיתי. וזהו הילך כמפוסק מ"ט
וזה רבי א' אלעזר גופיה קלמך
במתניתין (לעיל דף עז.) דספיקן
בספיקן אסור וכותי' הוא מן
הספיקות דהתם במתניתין ונראה
להר"מ דהיי' פירושו ששרי' הוא
שנים ממזרים היתר גמור הוא
ואפילו אם אחד ממזר (והוא אחד אינו
ממזר מכל מקום גר הוא ומותר
במזמורת) ולא דמי לשאר ספיקות
דמתניתין דשסוקי ואסופי:
ורבי

אמר כל שאתה נושא בתו אתה נושא אלמנתו
בתו אי אתה נושא אלמנתו למעוטי מאי למעוטי
לכהונה ^ללאפוקי מדהני תנאי ^לדתנן העיד רבי
יורא על אלמנה עיסה שבשירה ^ללכהונה מאי טעמא
ספיקא לקולא: ^לוראן בודאן מותר: ^לאמר ר' יהודה
^לאליעזר כי אמריתה קמיה דשמואל אמר לי הלל
ולו מבבל וכולם מותרים לבא זה בזה ואת אמרת
ורמי דרב אדרב ורמי דשמואל אדשמואל דאיתמר
אמר הולד ממזר ושמואל אמר הולד שתוקי רב אמר
רת ושמואל אמר ^להולד שתוקי ואסור בממזרת איפוך
ושמואל אמר הולד ממזר תרתי למה לי צריכא דאי
מר רב משום דרוב כשרים אצלה אבל התם דרוב
יודי לשמואל ואי איתמר בהך דהא קאמר רב משום
אבל בהא אימא מודי לשמואל צריכא ואי בעית
— ומאי ממזר דקאמר רב לאו מותר בממזרת אלא
מואל אמר הולד שתוקי דאסור בבת ישראל אי הכי
תוקי שמשחקין אותו מדין כהונה פשיטא השתא מדין
מדין כהונה מיבעי אלא מאי שתוקי שמשחקין אותו
ידעינן אבהו מנו לא צריכא דתפס ואי בעית אימא
דקים את אמו ואותמה לכשר נבעלתי נאמנת כמאן
דיזמא ^לדתנן היתה מעוברת ואמרו לה מה טיבו
זוין וכהן הוא ר"ל ורבי אליעזר אומרין נאמנת רב
ת ואמר רב יהודה אמר שמואל ^להלכה כרבן גמליאל
אצלה אבל הכא דרוב פסולים אצלה אימא לא
תית מאי טעמא אמר רב יוסף עשאוהו כגר לאחר
דורת מבאן ואילך אסור בממזרת ויוש אומרים ^לעד
תם גר ישן וממזרת חדשה אמרי בר ישראל הוא דקא
תא רב דימי אמר רבי אלעזר סבר לה כרבי שמעאל
ורבי

עה.

עין משפט
נר מצוה

[illegible]

תורה אור השלם

1. בָּנִים אֲשֶׁר יוֹלְדוּ לָהֶם
דּוֹר שְׁלִישִׁי יֵבֵא לָהֶם
בְּקֹהֶל יִי: דְּבָרִים כג ט

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה חלמנת וכו'
ספק ספיקא. נ"ב ע"ש
בכתובות עוד ש"י אחר על
ספק ספיקא:

מוסף תוספות

א. דק"ל כר' יוסי דאמר
גר נושא ממונת. שלני:
משום דקים ליה לחלמודא
דר' אלעזר שרי גר
בממונת וכ"ש בספק
ממונת. תוס' הרא"ש. ועי'
תוס' ר"ד עוד פירוש.

תום' ר"י הוקן

כלל כמורה. וכל
הענין אלמנה שם
פרש' מי שהיא אלמנה
משהיה שותה כעיסה ספק
במחשבתו כן בעלה וזה
ספק חלל. הרי"ם פסק
קדושה שם מי שאמר
כרא (הרי"ם) שנשבע
במחשבתו ספק חלל או
ספק נזרן או ספק
מזמר והשילש מחשבתו
ז' (במחשבתו) [כעיסה]
שנשבעה
שעלוש הקדוה, ופרש'
ספק ספק שם או
אלמנה אורז ספק או
אצתו ספק, ונאמר ונאמר
היא אלמנה שם וספק
ספק חלל או מזמר. וזה
מפורש במשנה' וזה
ספק רבובות. וזה
נרשקן ושם' ובעריות
(שם) ספק דבר
שם' משנ' ירין וזה
מחזר. וזה שם
ספק [בעלה] וזה ספק
ודא באה ספק חלל
קרא ספק ספק.
נכרן בביתא דנשיה
יוחסן וזה חלל האומצין
זה בקל מחזרין על
זה. וזה ספק
ספק. [ואומצין]
ביבכות [פרק החולין ז',
א] ואומצ' שריב
[ביבכות] ספק אלמנה
(טס. בן) שם כיארה
יפה.